

mune overstiger, hvad den ham paalignede Indkomstskat der udgjør, skal han kunne faae dette godtgjort i den Commune, hvor han boer, og dette maa jeg ogsaa billige. Det kan jo tænkes, skjøndt jeg ikke veed, om det har været Tilfældet, at en Godeleier udenfor den Commune, hvori han boer, besidder betydelige Forbeholdomme, for hvilke han skal betale de $\frac{2}{5}$ af Hartkornskatten, men at kun Halvdeelen af hans Indtægt falder denne Commune tilgode, medens den anden Halvdeel falder over paa Bopælscommunen. Derved kan han komme til at give betydeligt Mere i Hartkornskat i den udenfogs Commune, end han er ansat til i Indkomstskat, og Forholdet kan ogsaa være omvendt, saaledes at der kan fremkomme et urigtigt Skatteforhold for hans Vedkommende. — Disse ere de væsentligste Betragtninger, jeg foreløbig skal tillade mig at fremsætte ved nærværende Lovforslag. Jeg kunde, som sagt, have ønsket, at vi i indværende Aar kunde være blevne fritagne for at behandle denne Sag; men jeg skal ialfald henstille, om man ikke kunde komme til en Forandring med Hensyn til det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, enten ved at sondre de to Maader, hvorpaa Skatten skal betales, eller ogsaa ved at gaae over til en Indkomstskat for det hele Beløb. Dette Sidste vilde jeg dog nødigst gaae til; jeg foretrækker det Første.

Sonnesbech: Jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa har megen Betænkelse ved, at man allerede nu for anden Gang søger en Krigsskat bevilget, og det med det samme Beløb som sidst. Min Betænkelse vedrører ikke saameget de Dele af Landet, der udgjøre Derne, som den Deel, der nærmest har lidt under Krigens Byrder, og som ganske vist paa mange Maader maa være udtømt, ligesom i alt Fald dens Indtægtskilder ere betydelig formindskede. Der foreligger heller ikke i Anmærkningerne til Lovforslaget nogen som helst Begrundelse af den finansielle Nødvendighed for, at denne Skat opkræves, i alt Fald ikke nogen Nødvendighed for, at den opkræves med samme Beløb som iaar, idet der kun staaer, at Finantsministeren med en Henvisning til den politiske Situation har fundet det nødvendigt at faae Skatten be-

vilget igjen, og med det samme Beløb som forrige Gang. Smidlertid erkjender jeg, at dette Punkt ikke egentlig ligger for i dette Dieblif, men snarere vil være at behandle, naar der bliver Spørgsmaal om at optage Bevillingen paa Finantsloven. Ikke bestomindre er det klart, at den politiske Situation maa gjøre os forberedte paa i den nærmeste Fremtid at bære extraordinære Byrder, og jeg skal da i denne Henseende udtale, at ogsaa jeg hører til dem, der mene, at Midlerne til at bære disse væsentligt bør skaffes tilveie ved en Indkomstskat. Der er altsaa saa meget mere Anledning til at undersøge de Betingelser, hvorunder den nærværende Skat har været opkrævet, og navnlig undersøge, om der maatte være nogen Anledning til at gjøre Forandringer i det Apparat, der i saa Henseende har været sat i Bevægelse. Jeg kan herved slutte mig til endeel af hvad der er sagt af de ærede Medlemmer, som tidligere have havt Ordet idag, og navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (R. Pedersen), idet ogsaa min Erfaring har lært mig de Vanskeligheder at kjende, som han henpegede paa, men jeg skal tillade mig at gaae et Skridt videre end han, idet jeg vil formulere bestemte Forslag til at afhjælpe disse Mangler. Den væsentligste Mangel ved Loven er efter min Overbeviisning den Dobbelt-
hed, der er i Krigsskatten, idet man baade betaler den efter Hartkornet og dog ikke betaler den efter Hartkornet, noget, der har tilveiebragt mangfoldige Vanskeligheder i Skattens hele Anlæg, og som efter min Overbeviisning ikke er til den allerringeste Nytte. Jeg gaaer ud fra, at jeg ikke tager feil, naar jeg siger, at Rigsdagens Mening ifjor med at foretage Forandringer i Loven var at bringe den fra at indeholde en directe Hartkornsbekfatning over til at paahyde en Indkomstskat. Det staaer heller ikke til at tvivle paa, at det var saavel Rigsdagens som Regjeringens Mening, at samtlige Borgere skulde beskattes saa ligeligt, som det efter menneskelige Villkaar er muligt; men saalænge man beholder § 1, som den er, er dette en absolut Umulighed, idet man ikke kan bringe Bidragene efter Hartkornet i fuldkommen congruent Forhold til Egningskatten og der følgerlig bliver endeel Skattebydere tilbage,